RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

nr. 203.093 van 20 april 2010
in de zaak A. 187.950/XII-5418

In zake: Robin LUYTEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Luc Brees
kantoor houdend te Antwerpen
Brusselsestraat 59
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 21 april 2008, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 22 februari 2008 van de minister van Justitie waarbij het beroep van Robin Luyten tegen de beslissing van 9 augustus 2007 van de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant tot intrekking van twee vergunningen tot het voorhanden hebben van een vuurwapen, wordt verworpen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Ines Martens heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 2 februari 2010.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sarah Van Deun, die loco advocaat Bernard Derveaux verschijnt voor de verwerende partij, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker bezit twee vuurwapens. De lokale politie van de zone Aarschot geeft voor deze wapens op 30 juli 2006 een voorlopig getuigschrift van inschrijving af.

Ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna: wapenwet) en meer in het bijzonder artikel 11 van deze wet, zijn deze wapens vergunningplichtig geworden. Op 11 oktober 2006 dient verzoeker bij de gouverneur van de provincie Vlaams-Brabant een aanvraag in tot het verkrijgen van een vergunning voor de beide wapens.

Bij brief van 29 juni 2007 deelt de procureur des Konings aan de gouverneur mee dat er “voldoende redenen aanwezig zijn om de intrekking van de bezitsvergunning voor het vuurwapen van [verzoeker] te adviseren”. Gemotiveerd wordt onder andere dat verzoeker “reeds van in zijn jeugd bij de politiediensten gekend is als een moeilijk persoon die regelmatig overmatig dronk, waarvoor hij trouwens regelmatig met deze diensten in aanraking kwam”, dat hij niet zelden agressief gedrag vertoonde, dat hij dit gedrag nog steeds doortrekt, getuige zijn veroordelingen voor dronkenschap van 2005, dat hij “hoegenaamd niet [kan] omgaan met discipline en gezag”, en dat navraag uitwijst dat hij een onbetrouwbaar

persoon is “waarbij het zeker niet opportuun is om hem een vergunning voor een verweerwapen af te leveren”.

Bij schrijven van 23 juli 2007 laat de gouverneur aan verzoeker weten dat hij overweegt het advies van de procureur des Konings te volgen en de vergunningen voor de beide wapens in te trekken. Hij nodigt verzoeker uit zijn eventuele elementen ter verdediging binnen de veertien dagen schriftelijk mee te delen.

Met een brief, ontvangen door de gouverneur op 1 augustus 2007, deelt verzoeker aan de gouverneur mee dat wat in zijn jeugd gebeurde, verleden tijd is, dat hij al vijf jaar lid is van schuttersgilde Ledo te Lier en een sportschutters-licentie bezit, dat hij zijn wapen als een investering beschouwt en dat hij al 17 jaar voor de staat werkt.

Aangezien verzoeker aan de -toentertijd geldende- voorwaarden van artikel 44, § 2, van de wapenwet voldoet om automatisch een vergunning te verkrijgen, beslist de gouverneur op 9 augustus 2007 om hem vergunningen te verlenen voor de beide wapens; de vergunningen zijn vijf jaar geldig.

Tevens beslist de gouverneur op 9 augustus 2007, zich bij de beweegredenen in het advies van de procureur des Konings aansluitend, tot intrekking van de verleende vergunningen voor de beide wapens.

Op 21 augustus 2007 tekent verzoeker beroep aan bij de minister van Justitie tegen de beslissing van de gouverneur van 9 augustus 2007 waarbij de vergunningen voor zijn wapens worden ingetrokken.

Op 22 februari 2008 beslist de minister van Justitie het beroep van verzoeker tegen het besluit van de gouverneur tot intrekking van de vergunningen, te verwerpen. Die beslissing steunt op de volgende motivering:

> “Artikel 11 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens voorziet in een principiële vereiste van een vergunning voor het voorhanden hebben van alle vuurwapens en/of de daarbij horende munitie.
> Gelet op de gecoördineerde omzendbrief van de minister van Justitie van 30 oktober 1995 betreffende de toepassing van de wettelijke en reglementaire bepalingen inzake wapens, die nog steeds van toepassing is voor zover ze niet in strijd is met de bepalingen van de wapenwet van 8 juni 2006.

Dat de gouverneur conform art. 11, § 1, lid 1 van de wapenwet gehandeld heeft, dat hij een voorafgaand advies gevraagd heeft aan de bevoegde procureur des Konings vooraleer tot een beslissing van intrekking te komen.
Gelet op de omzendbrief van 8 juni 2006 met betrekking tot de toepassing van de wet houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens waar onder punt 1.3 uitdrukkelijk wordt gesteld dat:
De nieuwe wet (wapenwet van 8 juni 2006) onmiddellijk van toepassing is op alle bestaande vergunningen.
Zowel de lokale politie van de zone Aarschot en het Parket van de Procureur des konings te Leuven een negatief advies gaven.
Uit informatie blijkt dat u meerdere malen bent veroordeeld door verschillende politierechtbanken:
- op 27/01/1999 door de politierechtbank te Lier wegens dronken sturen (ademanalyse ten minste 0,35 mg/l) of in soortgelijke staat, in staat van herhaling;
- op 05/10/2005 door de politierechtbank te Leuven wegens dronken sturen (ademanalyse ten minste 0,35 mg/l) of in soortgelijke staat;
- op 14/11/2005 door de politierechtbank te Leuven wegens het veroorzaken van een verkeersongeval dat slagen en verwondingen tot gevolg heeft (ademanalyse ten minste 0,35 mg/l);
Dat u naast deze veroordelingen bij de het parket gekend staat wegens feiten, die weliswaar geseponeerd werden zoals:
- verboden wapendracht,
- vernielen onroerend goed,
- verdovende middelen,
- familiaal geschil.
Het gedrag dat u vertoont niet in overeenstemming is met punt 5.6.4 van de gecoördineerde omzendbrief van 30 oktober 1995 betreffende de toepassing van de wettelijke en reglementaire bepalingen inzake wapens. Dit punt 5.6.4 handelt over de persoonlijkheid van de aanvrager.
Het vermeldt onder meer dat het moeilijk denkbaar is een vergunning uit te reiken aan een persoon die zich regelmatig in dronken toestand bevindt of geweldplegingen pleegt.
Wij zijn dan ook van mening dat de gouverneur op basis van art. 11 § 1, lid 1 van de wapenwet correct gehandeld heeft door uw vergunningen in te trekken, daar uw gedrag ons niet opportuun lijkt om vuurwapens voorhanden te hebben.
Aangezien u verder ook geen nieuwe elementen of feiten heeft toegevoegd, wordt de intrekking van uw vergunningen tot het voorhanden hebben van vuurwapens voorhanden te hebben bevestigd".

IV. Onderzoek van de middelen

A. Volgorde

4. Verzoeker voert twee middelen aan, het eerste afgeleid uit machtsafwending en het tweede uit de schending van de materiële-motiverings-verplichting. Logischerwijze wordt eerst het tweede middel onderzocht.

B. Tweede middel

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker voert in een tweede middel aan dat het materiële-motiveringsbeginsel geschonden is. Volgens hem is de verwijzing naar de veroordelingen door de politierechtbank als reden voor de intrekking niet dienend "want deze zijn niet van aard om een wapenvergunning te weigeren, en, *mutatis mutandis*, dus al evenmin om zulke vergunning in te trekken". De geseponeerde feiten, dan weer, worden niet gespecificeerd in de tijd zodat verzoeker geen verweer ertegen kan inbrengen. Bovendien hebben ze niet tot veroordelingen geleid en zijn ze niet voldoende ernstig om een intrekking te onderbouwen. Ten slotte heeft verzoeker in zijn verzoekschrift verscheidene, nieuwe gegevens aangedragen, waarmee door verwerende partij geen rekening is gehouden.

In de memorie van wederantwoord stelt verzoeker dat de elementen in het advies van de procureur des Konings, op basis waarvan de bestreden beslissing werd gemotiveerd, zelf nergens op gesteund zijn. Bovendien zijn een groot aantal van deze feiten geseponeerd zodat ten zeerste aan de ernst ervan getwijfeld kan worden. De enige feiten die overblijven zijn de veroordelingen voor het rijden in dronkenschap door de politierechtbank in 1999 en 2005, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker agressief zou zijn als hij gedronken heeft of dat hij het zeer moeilijk heeft met discipline en gezag, zodat wapenbezit in zijn hoofde zeer bedreigend zou zijn.

In de laatste memorie doet verzoeker nog onder meer opmerken dat het enige wat overblijft de veroordelingen voor dronken sturen in 1999 en 2005 zijn, dat uit deze veroordelingen echter niet kan worden opgemaakt dat verzoeker agressief gedrag vertoont wanneer hij gedronken heeft, zoals de procureur des Konings beweert en klakkeloos in het bestreden besluit wordt overgenomen, en dat hij het zeer moeilijk heeft met discipline en gezag, dat dit geenszins blijkt uit de veroordelingen door de politierechtbank.

Beoordeling

6. Krachtens artikel 11, § 1, tweede lid, van de wapenwet kan de gouverneur, na daartoe het advies te hebben ingewonnen van de procureur des

Konings, overgaan tot intrekking van de vergunning onder meer indien hij van oordeel is dat het voorhanden hebben van wapens de openbare orde kan verstoren.

In de wapenwet wordt niet vermeld op grond van welke criteria de gouverneur, en in beroep de minister van Justitie, de mogelijke verstoring van de openbare orde dient te beoordelen. Zij beschikken terzake over een ruime beoordelingsbevoegdheid.

Weliswaar moeten zij zich bij de appreciatie of uit de voorliggende feiten al dan niet is af te leiden dat het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde "kan" verstoren, baseren op feiten die hun besluit naar recht -inbegrepen naar redelijkheid- kunnen verantwoorden. Het is daarbij evenwel niet verboden om rekening te houden met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

7. Wat de feiten betreft waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan de Raad van State niet om een verschuiving ten opzichte van de beslissing van 9 augustus 2007 van de gouverneur heen.

In die laatste beslissing maakte de gouverneur volmondig de bewoordingen in het advies van 15 juni 2006 van de procureur des Konings tot de zijne. Geoordeeld werd dat verzoeker blijkbaar bekend staat als iemand die regelmatig drinkt en dan als gevolg daarvan agressief gedrag gaat vertonen, en dat hij het zeer moeilijk heeft met discipline en gezag.

Anders dan verzoeker meent wordt dit geenszins "klakkeloos" overgenomen in het bestreden besluit. Integendeel wordt daarin de intrekking van de vergunningen sec hierdoor verantwoord dat verzoeker drie veroordelingen opliep, twee voor dronken sturen en één wegens een verkeersongeval dat slagen en verwondingen tot gevolg had (ademanalyse tenminste 0,35 mg/l) en dat zijn gedrag "niet opportuun lijkt om vuurwapens voorhanden te hebben" nu, zoals de omzendbrief van 30 oktober 1995 vermeldt, het moeilijk denkbaar is een vergunning uit te reiken aan een persoon die zich regelmatig in dronken toestand bevindt of geweldplegingen pleegt.

In het besluit is er geen sprake meer van dat verzoeker agressief zou worden als hij gedronken heeft, noch dat hij niet kan omgaan met discipline en

gezag. Op die punten is kennelijk rekening gehouden met de bezwaren die hij terzake uitte in zijn beroepschrift van 21 augustus 2007.

Waar in de motivering ook nog verwezen wordt naar geseponeerde en niet nader gepreciseerde feiten van verboden wapendracht, vernielen onroerend goed, verdovende middelen en familiaal geschil, begrijpt de Raad van State uit het geheel van de bestreden beslissing dat het klaarblijkelijk om een niet-decisief motief gaat.

8. In zoverre verzoeker doet gelden dat de veroordelingen die hij opliep geen intrekking kunnen wettigen, maakt hij ongerechtvaardigde afleidingen uit artikel 11, § 3, 2/, van de wapenwet.

Luidens die bepaling wordt de vergunning tot het voorhanden hebben van een vergunningsplichtig wapen “slechts verleend” aan personen die “niet zijn veroordeeld als dader of medeplichtige wegens een van de misdrijven bedoeld in artikel 5, § 4, 1/ tot 4/”. Zij voorziet met andere woorden in een minimum-voorwaarde.

Als zodanig is het vervuld zijn van die minimumvoorwaarde om de vergunning te verkrijgen evenwel niet voldoende om de toepassing uit te sluiten van het artikel 11, § 1, tweede lid, van de wapenwet, volgens hetwelk de vergunning kan worden ingetrokken “[i]ndien blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren”. Als reeds gezegd beschikt de verwerende partij terzake over een ruime beoordelingsbevoegdheid. Net zoals het haar bij de uitoefening daarvan niet verboden is om zelfs rekening te houden met feiten die niet eens tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, is het haar evenmin verboden rekening te houden met veroordelingen die, ofschoon op zich niet prohibitief om een vergunning tot het voorhanden hebben van een wapen te kunnen verkrijgen, in de concrete omstandigheden van de zaak niettemin uitwijzen dat het voorhanden hebben van het wapen gevaarlijk kan zijn voor de openbare orde.

9. Of de veroordelingen al dan niet kunnen volstaan om eruit te concluderen dat er een zodanig gevaar voor de openbare orde is dat de vergunningen moeten worden ingetrokken, is een kwestie van appreciatie, waarbij mogelijk verschillende zienswijzen denkbaar zijn die elk de redelijkheidstoets kunnen doorstaan.

Wat de Raad van State in het kader van zijn wettigheidscontrole van het oordeel van de verwerende partij in dat verband te doen staat, is niet om dit oordeel te toetsen aan een eigen opvatting terzake, maar om na te gaan of het oordeel van de verwerende partij binnen de grenzen is gebleven van wat nog als redelijk kan worden aangezien. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat streng en onwettig geen synoniemen zijn.

10. Te dezen kan de Raad van State er niet toe komen om aan te nemen dat verwerende partij de grenzen van de redelijkheid te buiten is gegaan door, niettegenstaande verzoekers argumentatie in het beroepschrift, tot de intrekking te hebben beslist. Dat wapens en herhaalde dronkenschap niet samengaan, komt niet foutief voor. Twee van de drie veroordelingen zijn van zeer recente datum. Er is des te minder reden toe om er licht over heen te gaan waar verzoeker zelf toegeeft, in zijn beroepschrift, dat ze volgen op een jeugd waarin hij "inderdaad dingen [heeft] gedaan die niet door de beugel konden". In dat verband kan de Raad van State goed begrijpen dat verwerende partij zich niet heeft laten overtuigen door de opwerping van verzoeker in zijn beroepschrift: "zou men even zwaar tillen aan deze veroordelingen voor dronkenschap indien mijn jeugd vlekkeloos was verlopen?". Het argument is juist van aard de veroordelingen zeer betekenisvol te doen vinden.

In de concrete omstandigheden van de zaak kan het verwerende partij niet euvel worden geduid dat zij het, met het oog op de openbare orde, niet opportuun achtte dat betrokkene vuurwapens voorhanden heeft, ook al voerde hij in zijn beroepschrift nog het lidmaatschap van een schuttersgilde aan, het feit dat hij bij zijn moeder woonde en dat hij reeds meer dan zeventien jaar bij de Belgische spoorwegen werkt tot tevredenheid van zijn werkgever.

11. Het tweede middel is ongegrond.

C. Eerste middel

Standpunt van verzoeker

12. Een eerste middel is afgeleid uit machtsafwending doordat er "geen enkel objectief element wordt aangetoond in de bestreden beslissing waarom verzoeker door het bezitten van vuurwapens de openbare orde en veiligheid in gevaar kan brengen". Toegelicht wordt dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden

om een wapenvergunning te verkrijgen, zoals die vermeld zijn in de omzendbrief van 30 oktober 1995 betreffende de toepassing van de wettelijke en reglementaire bepalingen inzake wapens, dat het bestaan van veroordelingen die niets met geweldpleging te maken hebben onvoldoende zijn ter verantwoording dat de openbare orde en veiligheid in gevaar kan worden gebracht, en dat met de in de beslissing aangehaalde geseponeerde feiten geen rekening mag worden gehouden, precies omdat ze geseponeerd zijn.

In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker dat de geweldplegingen waarnaar verwerende partij verwijst om te oordelen dat de openbare orde kan worden verstoord, geseponeerd werden zodat er geen enkele geweldpleging bewezen is. Verder verwijst verzoeker nog naar de bepaling in het artikel 11, § 3, van de wapenwet dat de vergunning slechts wordt verleend aan personen die niet veroordeeld zijn wegens één van de misdrijven bedoeld in artikel 5, § 4, 1/ tot 4/. Hij stelt dat de politieveroordelingen te zijnen laste daar niet onder vallen.

Beoordeling

13. Machtsafwending is de onwettigheid waarbij een bestuursorgaan de bevoegdheid die het bij de wet tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang heeft gekregen, gebruikt tot het nastreven van een ander doel. Het ongeoorloofde doel moet het enige doel zijn dat met de beslissing wordt nagestreefd of moet minstens doorslaggevend geweest zijn.

Zoals verwerende partij terecht opmerkt, toont verzoeker niet aan welk ander oogmerk de minister van Justitie door het nemen van de bestreden beslissing zou hebben nagestreefd dan de bescherming van de openbare orde.

Voor het overige komt het middel er op neer een gebrek in de materiële motivering aan te voeren en valt het dus samen met het hiervoor reeds besproken en ongegrond bevonden tweede middel.

14. Het eerste middel wordt dan ook verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 20 april 2010, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Geert van Haegendoren,	staatsraad,

bijgestaan door

Silja Doms,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Silja Doms **Dierk Verbiest**